

Flemming Baatz Kristensens prædiken 23. søndag efter trinitatis

Taler

Flemming Baatz Kristensen
Sognepræst

Dato

14. november 2004

Sted

Sct. Pauls Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 12, vers 38-44

Salmer

Hellig, hellig, hellig! Herre Gud almægtig
For alle helgen, som i Kristi tro
O gode Gud, din kærlighed
På Gud alene
Som korn fra mange marker
Her kommer, Jesus, dine små; vers 7-9
Den store mester kommer

Uddelingssalmer under nadveren

Den store hvide flok vi se
Om Himmerrigs rige vi tales ved
Ingen er så tryk i fare

1

Bøn

Lad os bede! Herre Jesus Kristus, vi er søgt nær til Dig i Din kirke. Vi beder dig:
Giv os ører og sind, så vi hører din advarsel og vis os hengivenhedens vej og lad
5 os følge Dig på den. Amen.

Prædiken

De havde diskuteret og det var gået hårdt til. Jesus havde undervist og drøftet
10 vigtige livsemner med de forskellige teologiske grupperinger i Jerusalem. De
havde snakket om forholdet mellem det åndelige og det politiske, om evigt liv,
om etik og spørgsmålet om Kristus. Hans modstandere var ikke fine i kanten.
De ville fange ham i ord, anklage Ham og så væk med Ham. Men Jesus tog
alligevel snakken og satte dem hver gang til vægs, så de blev mundlamme.

15

Med udgangspunkt i det gør Jesus nu to ting:

20 **I. Det ene: Han kommer med en advarsel.** Der er noget I skal passe på med, være opmærksom på, og det er de skriftkloge, disse folk, der ellers var meget respekteret for deres indsigt i loven og det åndelige. Hvorfor denne advarsel? Jo, på grund af deres udvendighed/overfladiskhed og stolthed. De mener, de er gode nok. De har deres på det tørre. Ingen skal sige dem noget på. De spiller for
25 galleriet. De plejer deres image. De gør sig til over for folk. Samtidig med det træder de på de svageste og spiller fromme, så de kan høste folks bifald for at de virkelig hører til de gode og rigtige. De er skuespillere, de spiller for folk, dvs. hyklere. Ikke nødvendigvis sådan, at de ligefrem vil være hyklere, men de er ikke selvkritiske nok. De ser ikke hvor selvoptagne de er, hvordan de kun går op i
30 hvad folk mener og siger om dem. Dem advarer Han os altså imod. For: det ligger snublende nær for os at være som dem! Skabe os et image, pleje det og så være glad, når vort image sådan er anerkendt blandt folk og så kan vi jo ellers bare dyrke imagepleje resten af tiden. Hele tiden klæde os på, så vi har folks opbakning.

35

Det kan navnlig ske på to måder.

Den ene: Et menneske bliver så optaget af Gud og kirken, at det glemmer medmennesket. Ja til Gud og det himmelske, nej til medmennesket og jorden.
40 En fare som ledsager enhver optagethed af det åndelige, fromheden og spiritualiteten og er en latent fare for ethvert menneske, for hvem Gud er blevet vigtig og levende. Pas på med det, siger Jesus. Ligesom profeten Jeremias i teksten fra det gamle testamente: I bryster jer af jeres kirke, men hvordan er det I opfører jer? I tror, men hvor er jeres etik henne? I synger lovsang, men hvad med
45 dit konkrete medmenneske i hverdagen? Du render i kirke, hvad med den, der trænger til, at du ser ham, lytter, rummer, handler? Du ser Gud, men overser din bror! Al jeres snak om Gud sker, mens I træder på mennesker og bøjer retten.

Den anden: Et menneske bliver så optaget af mennesker, at det bliver idealist:
50 mennesket skal i centrum og så må Gud fra sin nye position ude i periferien tjene det nye menneskerige. Mennesket er det vigtigste og mit og min næstes behov skal dækkes og det har Gud og kirken bare at sørge for. Gud bliver tjener for vort projekt. Mennesket træder i Guds sted og bestemmer over alt. Det skal være som vi vil have det, tingene udvikler sig. Vi ved i dag bedst hvad kærlighed
55 er, det gør Jesus og den Gud vi møder i den gamle bog ikke. Så bliver bugen gud, den vil altid være fjende af Kristi kors og de ender i fortabelse. Det er

afgudsdyrkelse. Menneskets kærlighedsideologi dyrkes i stedet for Gud som han har vist os sit hjerte og vilje i Kristus!

60

Når vi kommer i kirke, skal vi ikke komme for at blive bekræftet i vort eget, men møde Kristus, hans sind og ord. Og nu har Han advaret os og Han truer os ligefrem: ”De skal dømmes så meget hårdere”. Vi skal ikke dømme nogen, men vi skal alle som en, I og jer, gå ind under Hans dom og lade Ham tale til vores
65 hjerte og samvittighed. Og så: ramt i samvittigheden ty til Ham. Når vi gør det, så vender Han selv dom til nåde, til renselse, til et nyt sind og ny livsstil. Og dermed:

70 **II. Det andet: Jesus giver os et forbillede**, en ny og helt anderledes livsværdi end den vi plejer at gå op i. Et nyt sind, en ny livskvalitet. Se det for jer: Vi er efter de hede diskussioner som Han godt nok vandt. Selv om de få dage efter skal slå Ham ihjel, så står Han her som sejrende lige før Han skal tale om de sidste tider og dø. Jesus sidder på tempelpladsen og ser over mod de 13 styk
75 indsamlingsblokke med sådan en basunlignende mund som folk kunne lægge penge i til Jerusalems tempel. Han noterer sig, at mange velstående går derhen og lægger rigtigt mange penge i. En god stor, fed kollekt til templet og gudstjenestelivet, menighedens virksomhed til ære for Gud og gavn for mennesker. Og så får Jesus øje på en fattig enke, enke og tillige fattig, i dobbelt
80 nød. Hun går også derhen. Hun har to af de mindste mønter, der er i omløb, værdi sammenlagt: én øre. Hun træffer et valg. Hun vælger at lægge begge mønter i, ikke blot den ene. Det hele. Det ser Jesus. Det gør indtryk på Ham, gør Ham godt, gør Ham glad. Det her det er godt liv. Derfor kalder Han disciplene hen til sig. De skal forflytte sig og komme tættere på – Ham. Længere
85 ind i Hans nærhed og lytte til noget meget vigtigt der, mens de ser Hans øjne og mærker Hans ånde. Og så kommer han med formelen: ”Sandelig siger jeg jer”: Hør godt efter, nu kommer jeg med noget vigtigt til jer, et guddomsord. Jeg vil sige noget til jer om hvad der virkelig betyder noget. Det har jeg set her i dag i et glimt. I pengeværdi gav de rige mere, men i virkelig værdi gav hun mest. Jo, for
90 de gav ud af rigdom, overskud og ikke det hele, de havde noget til dem selv, hun gav ud af mangel, afmagt, fattigdom, alt det hun havde, alt det hun havde for at opretholde livet. Hun gav alt til Gud og Hans rige.

Fire ting skal vi se i det her:

95

Først: Der findes en anden værdimåler end penge og cool cash, end beregning, end sikkerhed, nemlig det at ville ét, et menneskes hengivenhed til Gud, en person, der overgiver sig fuldstændigt til Gud. Det at elske Gud helt og fuldt og hengive sig ganske til Ham.

Det andet: Det peger på Jesu eget offer på korset og tilstede i vores aktuelle nu i nadveren. Sådan er Jesus selv. Enkens offer er billede på det offer, Han få dage senere selv skal bringe. Den rige Gud, der bliver det fattige menneske, som gir alt for at vi ved Hans fattigdom skal blive rige. Rige på at være elsket, forsoning, tilgivelse, et nyt sind, liv og fremtid.

Det tredje: En udfordring til hengivenhed og tillid til Gud under alle forhold. Hengive os til Gud og ofre af vort eget, indimellem det hele i tak og hengivenhed. Navnlig vores afmagt og fattigdom, bringe det til Ham. Jamen, var det ikke dumt og tåbeligt? Jo, men kærligheden er ikke altid fornuftig. Den er derimod lidenskabelig, ægte, levende. Var det ikke uansvarligt? Så havde hun ikke noget at leve for. Jo, men hun har tænkt: Han skal ganske for mig råde. Sådan gjorde min farfar også engang, har jeg ladet mig fortælle. De fik hvad de havde behov for. Giv, så skal der gives jer. Den, der mister sit liv, skal vinde det. Betro dig til Gud og stol på Ham. Læg mærke til hvad vi synger sammen om det her lige om lidt og under nadveren.

Det fjerde: Hun skal lære os at give penge væk. Hendes gave til templet blev til gavn for andre. Lad os tage det med ind i vore økonomiske betragtninger: Budskabet er ikke: Giv hele din løn til Guds rige hver den første og lukrer på andre. Betal enhver sit, ja, og giv så resten væk, opøv empati og kærlighed, giv det til Gud og Hans ære og til menneskers gavn. Ikke kun et par 25 ører, lidt lommeuld og en bukseknep, men mange penge, giv dem væk til Guds virksomhed i verden.

Jesus har vist os hengivenhedens vej, som Han selv gik og det liv, vi er skabt til et det.

Til sidst:

140 Han advarer os i dag og viser os en ny vej ud af hykleriet og vort eget image til at opdage livets mening: Gud findes og jeg er Hans elskede menneske som i taknemmelighed vil overgive mig ganske til Ham. Når det sker, ser den store mester, at Hans gerning er sket. Først da gik det som det skulle.

145 Amen.

Kilde

150 Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

155 23. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/flemming-baatz-kristensens-praediken-23-sondag-efter-trinitatis>

160

165

170